

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. София, 30 януари 2025 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесети януари две хиляди двадесет и пета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЕН ПЕТРОВ
ЧЛЕНОВЕ: СПАС ИВАНЧЕВ
ХРИСТИНА МИХОВА

при участието на секретаря ЕЛЕОНОРА МИХАЙЛОВА и прокурора от ВКП ГЕБРЕВ изслуша докладваното от съдия ХРИСТИНА МИХОВА н. д. № 835/2024 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по касационна жалба, подадена от подсъдимата В. А. Н., чрез нейния защитник адвокат И. Н., срещу въззивна присъда № 14/09.05.2024 г., постановена по в.н.о.х.д. № 344/2024 г. по описа на Софийския апелативен съд. В жалбата се излагат твърдения за наличието на всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 - 3 НПК, като са правят алтернативни искания за отмяна на въззивния съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане или за намаляване размера на наложеното на подсъдимата наказание и отлагане на изпълнението му по реда на чл. 66, ал. 1 НК.

В съдебно заседание пред ВКС защитникът на подсъдимата поддържа касационната жалба и прави искане за уважаването ѝ по изложените в нея съображения.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура изразява становище за неоснователност на твърденията, изложени в жалбата, като пледира за оставянето ѝ без уважение.

Подсъдимата Н. в предоставената ѝ последна дума моли съда да не я разделя от семейството ѝ, за което трябва да полага грижи.

Върховният касационен съд, I - во наказателно отделение, след като обсъди доводите, изложени в касационната жалба и в пледоариите на страните, както и всички материали, съобразно пределите на чл. 347 НПК и предоставените му правомощия, намери за установено следното:

С присъда № 7/12.01.2024 г., постановена по н.о.х.д. № 3762/2023 г. по описа на Софийския градски съд подсъдимата В. А. Н. е призната за виновна в това, че за периода от 11.08.2006 г. до 13.06.2012 г. в гр. София, ул. „.....“ № , в сградата на „ОББ“ АД в условията на продължавано престъпление с 293 отделни деяния, в качеството си на длъжностно лице, изпълняващо отговорна работа и работа свързана с управление на чуждо имущество в юридическо лице - „ОББ“ АД /заемаща различни длъжности като: „Ръководител сектор“ в отдел „Картови продукти и услуги“, сектор „Сетълмент и връзки с международни картови организации“, Мениджър „Картови услуги и разплащания“ в Дирекция „Банкиране

на дребно и картов център“, ръководител отдел/мениджър в Дирекция „Картов център“, отдел „Обслужване на клиенти“/, присвоила чужди пари – сумата от 489 313, 45 /четирисотин осемдесет и девет хиляди триста и тринадесет лева и четиридесет и пет стотинки/ лева, собственост на „ОББ“ АД, поверени ѝ да ги управлява, като въвела неправомерно ръчно кредитни ваучери, които не отговарят на реална сделка в счетоводната система на „ОББ“ АД, довело до връщане на пари, които имитират възстановяване на сума от търговец при транзакции по интернет /чрез копиране на файл в счетоводен запис/, в резултат на което сумите са преведени от служебните банкови сметки на „ОББ“ АД /BGN134580001 и PL52200/ по сметка към карти, издадени на името на Н. в „ОББ“ АД и присвояването е в големи размери, поради което и на основание чл. 202, ал. 2 и ал. 3, вр. с ал. 1, т. 1, вр. с чл. 26, ал. 1, вр. с чл. 54, вр. с чл. 37, ал. 1, т. 1а, т. 6 и т. 7 НК е осъдена на наказания: „лишаване от свобода“ за срок от пет години; „лишаване от право да заема длъжност на материално отговорно лице в държавна или обществена организация“ за срок от пет години; „лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързана с поверяване за пазене или управление на пари или други материални ценности на значителна стойност“ за срок от пет години, като е оправдана по обвинението по чл. 203, ал. 1 НК.

Със същата присъда подс. Н. е призната за виновна в това, че за периода от 07.03.2008 г. до 07.06.2012 г. в гр. София, ул. „.....“ № , в сградата на „ОББ“ АД в условията на продължавано престъпление с 542 отделни деяния, в качеството си на длъжностно лице, изпълняващо отговорна работа и работа свързана с управление на чуждо имущество в юридическо лице - „ОББ“ АД /заемаща различни длъжности като: „Ръководител сектор“ в отдел „Картови продукти и услуги“, сектор „Сетълмент и връзки с международни картови организации“, Мениджър „Картови услуги и разплащания“ в дирекция „Банкиране на дребно и картов център“, сектор „Картови услуги и разплащания“, ръководител отдел/мениджър в Дирекция „Картов център“, отдел „Обслужване на клиенти“/, присвоила чужди пари – сумата от 157 430, 59 /сто петдесет и седем хиляди четирисотин и тридесет лева и петдесет и девет стотинки/, собственост на „ОББ“ АД, поверени ѝ да ги управлява, като посредством достъп чрез предоставения ѝ идентификационен номер U11191 е премахвала авторизации на реални транзакции с карти за покупки през интернет, принадлежащи на клиента на „ОББ“ АД В. Н. /кл. № 1086609/, като вследствие отмяната на тези авторизации, сумите по транзакциите се изплащат не от сметки на В. Н., а от служебната сметка на „ОББ“ АД - PL52200 и присвояването е в големи размери, поради което и на основание чл. 202, ал. 2 и ал. 3, вр. с ал. 1, т. 1, вр. с чл. 26, ал. 1, вр. с чл. 54, вр. с чл. 37, ал. 1, т. 1а, т. 6 и т. 7 НК е осъдена на наказания: „лишаване от свобода“ за срок от четири години; „лишаване от право да заема длъжност на материално отговорно лице в държавна или обществена организация“ за срок от четири години; „лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързана с поверяване за пазене или управление на пари или други материални ценности на значителна стойност“ за срок от четири години, като е оправдана по обвинението по чл. 203, ал. 1 НК.

С присъдата подс. Н. е призната за виновна в това, че за периода от 10.10.2011 г. до 31.05.2012 г. в гр. София, ул. „.....“ № , в сградата на „ОББ“ АД в условията на продължавано престъпление с 14 отделни деяния, в качеството си на длъжностно лице, изпълняващо отговорна работа и работа свързана с управление на чуждо имущество в юридическо лице - „ОББ“ АД, в качеството си на „Ръководител отдел/мениджър“, Дирекция „Картов център“, отдел „Обслужване на

клиенти“, присвоила чужди пари 26 349, 45 /двадесет и шест хиляди триста четиридесет и девет лева и четиридесет и пет стотинки/ лева, собственост на „ОББ“ АД, поверени ѝ да ги управлява, като по плащания с дебитна карта № 67607100400751040, издадена на Л. З. в „Райфайзенбанк България“ АД, неправомерно извършила възстановяване на суми, чрез операция „Международен кредитен ваучер“, като манипулирала данните в банковата система, при което е била отразена несъществуваща сделка и платената сума е възстановена изцяло – сумите се превеждат от служебна банкова сметка на „ОББ“ АД - PL52200 /вътрешна сметка с натрупване/ и се нареждат по дебитна карта № 67607100400751040, издадена на Л. З. в „Райфайзенбанк България“ АД, като присвояването е в големи размери, поради което и на основание чл. 202, ал. 2, т. 1 и ал. 3, вр. с чл. 201, вр. с чл. 26, ал. 1, вр. с чл. 54, вр. с чл. 37, ал. 1, т. 1а, т. 6 и т. 7 НК е осъдена на наказания: „лишаване от свобода“ за срок от три години; „лишаване от право да заема длъжност на материално отговорно лице в държавна или обществена организация“ за срок от три години; „лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързана с поверяване за пазене или управление на пари или други материални ценности на значителна стойност“ за срок от три години.

С присъдата на основание чл. 23, ал. 1 НК е определено едно общо наказание на подс. Н., като ѝ е наложено най - тежкото от тях - пет години лишаване от свобода, при първоначален „общ“ режим на изтърпяване, към което на съобразно чл. 23, ал. 2 НК са присъединени по - леките наказания - „лишаване от право да заема длъжност на материално отговорно лице в държавна или обществена организация“ за срок от пет години, както и наказание „лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързана с поверяване за пазене или управление на пари или други материални ценности на значителна стойност“ за срок от пет години.

Срещу присъдата е подаден въззивен протест с искане за отмяната в оправдателната ѝ част и постановяване на нова присъда, с която подсъдимата да бъде призната за виновна по първоначално повдигнатите ѝ обвинения за извършени престъпления по чл. 203, ал. 1, вр. с чл. 201, вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, с налагане на съответните санкции.

Подсъдимата също останала недоволна от присъдата на СГС и подала жалба срещу нея с искане за намаляване на размерите на наложените ѝ наказания и отлагане изпълнението на определеното ѝ общо наказание, съобразно разпоредбата на чл. 66, ал. 1 НК.

По жалбата и протеста в САС е образувано в.н.о.х.д. № 344/2024 г. С въззивна присъда № 14/09.05.2024 г., постановена по същото дело, първоинстанционната присъда е отменена в оправдателната ѝ част, като подс. Н. е призната за виновна в това, че престъпленията по първите два пункта на обвинителния акт са за длъжностни присвоявания в особено големи размери и представляват особено тежък случай - престъпления по чл. 203, ал. 1, вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 НК, като на основание чл. 58а, ал. 1, вр. с чл. 37, ал. 1, т. 1а, т. 6 и т. 7 НК за първото от тях ѝ е определено наказание дванадесет години лишаване от свобода, редуцирано с една трета на осем години лишаване от свобода, а за второто – десет години лишаване от свобода редуцирано с една трета на шест години и седем месеца. Наложено ѝ е и наказание „лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързана с поверяване за пазене или управление на пари или други материални ценности на значителна стойност“ за срок от осем години за

първото престъпление и за срок от шест години и седем месеца за второто. Присъдата на СГС е потвърдена в частта относно третото престъпление по чл. 202, ал. 2 и ал. 3 НК.

На основание чл. 23, ал.1 НК с въззивната присъда е определено едно общо наказание за трите престъпления в размер на осем години лишаване от свобода.

Въззивният съд с постановления от него съдебен акт е потвърдил първоинстанционната присъда в частта, с която на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС е определен първоначален „общ“ режим за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода; в частта, с която на основание чл. 23, ал. 2 НК към определеното общо наказание са присъединени по - леките наказания: „лишаване от право да заема длъжност на материално отговорно лице в държавна или обществена организация“ за срок от пет години, както и наказание „лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързана с поверяване за пазене или управление на пари или други материални ценности на значителна стойност“ за срок от пет години; в частта относно веществените доказателства и разноските по делото.

Касационната жалба, подадена срещу така постановената въззивна присъда е допустима, тъй като е депозирана от лице, което има право на това, в срока по чл. 350 НПК и срещу съдебен акт от категорията на визираните в чл. 346, т. 1 НПК.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

В жалбата се твърди наличието на всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 НПК. В писменото допълнение към нея се сочат доводи единствено в подкрепа на оплакването за допуснато нарушение на материалния закон и за несправедливост на наложеното наказание, поради което, съобразно разпоредбата на чл. 347, ал. 1 НПК само те подлежат на касационна проверка.

Наличието на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК се аргументира с довода за неправилно квалифициране на първите две деяния по обвинението по чл. 203, ал. 1, вр. с чл. 202, ал. 1, т.1, вр. с чл. 26, ал. 1 НК - длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай. В тази връзка се твърди, че подсъдимата, с оглед чистото ѝ съдебно минало, семейните ангажименти и трудовата ѝ ангажираност не е с висока степен на обществена опасност, поради което единствено причинените с деянието вреди и размера на присвоените суми не са достатъчни, за да се квалифицират престъпленията по чл. 203, ал. 1 НК.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя изводите на въззивната инстанция относно приложимия материален закон. В конкретния случай присвоените с двете деяния чужди пари са в особено големи размери, доколкото значително надхвърлят критерия, установен в съдебната практика (ТР на ВКС № 1/1998 г.) за определянето им като такива – когато общата сума /при обвинение за деяние по чл. 26, ал. 1 НК/ надхвърля 140 пъти минималната работна заплата за страната за инкриминирания период. Размерът на минималната работна заплата в края на инкриминирания период за престъпленията и по първия, и втория пункт на обвинението - е 290 лева, определен с ПМС № 300/10.11.2012 г. При това сумата от 140 минимални заплати по 290 лева – 40 600 лева, е значително по – ниска от размера на присвоената сума с първото престъпление - 489 313, 45 лева и сумата от 157 430, присвоена с второто деяние. В този смисъл е налице първият квалифициращ елемент по чл. 203, ал. 1 НК – длъжностно присвояване в особено големи размери.

Законосъобразно предходната инстанция е преценила и че всяко едно от деянията по първите два пункта на обвинението следва да бъде квалифицирано като „особено тежък случай“ на длъжностно присвояване, ревизирайки по този начин първоинстанционната присъда. Съгласно разпоредбата на чл. 93, т. 8 НК, такъв квалифициращ елемент е налице, когато престъплението, с оглед настъпилите вредни последици и други отегчаващи обстоятелства, разкрива изключително висока степен на обществена опасност на деянието и дееца. Това изисква отделна оценка на обстоятелствата, отнасящи се единствено до личността на дееца и стоящи извън обществената опасност на самото деяние. В конкретния случай двете престъпления са осъществени в продължителен период от време /първото повече от шест години, а второто повече от четири години/, всяко от тях е извършено чрез множество отделни деяния /първото с 293 деяния, а второто с 542 деяния/, като размерът на присвоените чрез тях суми многократно надхвърля критерия „особено големи размери“. Изложеното обуславя значително по - високата обществена опасност на конкретните престъпни прояви, осъществени от подсъдимата, с оглед дългия инкриминиран период и значителните настъпили за банковата институция вредни последици. В тази връзка твърдението на защитата, че реално за банката не са настъпили вреди, тъй като присвоените от подсъдимата суми били застраховани, не може да бъде споделено. Обстоятелството, че вредите впоследствие са компенсирани по някакъв начин /факт, който между другото не е установен по делото/ не опровергава обвинението за това, че такива са били причинени на банковата институция. Освен това, ако е имало такава компенсация, тя не се дължи на поведението на подсъдимата, последната не е възстановила каквато и да било част от присвоените суми, поради което по никакъв начин посоченото обстоятелство не следва да бъде отчетено в нейна полза. По - високата степен на обществена опасност на деянията се обуславя и от обстоятелството, че с престъпните си прояви подсъдимата е създала реална опасност за отнемане на лиценза на банката за извършване на дейности, свързани с картови разплащания. Действително, престъпленията са били разкрити след сигнал от служители на друга банка – „Райфайзенбанк България“ АД, което налага извод за занижен контрол върху действията на служителите на „ОББ“ АД. Не може обаче да не се съобрази обстоятелството, че подсъдимата през инкриминирания период е заемала ръководни длъжности в банката, ползвала се е с доверието на собствениците на банковата институция и на управляващия мениджмънт, поради което е нормално контролът върху нейните действия да е бил занижен. Нещо повече, като ръководител на отделите на банката, занимаващи се с картовите разплащания, тя е била лицето, което е следвало да осъществява контрол върху правомерното осъществяване на дейността, която ѝ е било възложено да управлява, задължение, което не само не е изпълнила, но е и злоупотребила с оказаното ѝ доверие, възползвайки се от предоставените ѝ правомощия. Именно този факт, наред с проявените системност и упоритост при осъществяване на престъпленията, обусловени от дългия инкриминиран период и множеството отделни деяния в рамките на продължаваната престъпна дейност, използването на присвоените средства за закупуване на движими вещи /обувки, чанти и бижута, голяма част от които изобщо не са били употребени/, демонстрираното от подсъдимата омаловажаване на последиците от престъпното ѝ поведение /изразено чрез твърдението, че не са настъпили вреди за банката, тъй като присвоените суми подлежат на възстановяване от застрахователя/, разкриват цялостното отношение на подсъдимата към установения законов ред за разпореждането с чужди парични

средства и я характеризират като деец с висока степен на обществена опасност. В този смисъл единствено факта на необремененото ѝ съдебно минало не налага различно заключение. Всички посочени обстоятелства са съобразени от въззивния съд, който правилно е преценил, че конкретните деяния са особено тежки и поради високата степен на обществена опасност на техния извършител. Отчитайки наличието на съответен протест контролираният съд е приложил правилно материалния закон, като е признал подсъдимата за виновна в извършване на престъпленията по пункт първи и втори от обвинението по по – тежкия престъпен състав на чл. 203, ал.1 НК. Настоящият съдебен състав намира за нужно да отбележи, че констатира неправилно изписване в диспозитива на въззивната присъдата на цифровата квалификация на деянията, като е посочена връзката на чл. 203, ал.1 НК с чл. 202, ал. 1, т. 1 НК, а не с чл. 201, ал. 1, така както е визирано в обвинителния акт. В конкретния случай това не поставя под съмнение действителната воля на контролирания съд относно правната квалификация на деянията, доколкото същата е ясно изразена както при текстовото изписване на престъпните състави, така и в мотивите на съдебния акт, които са неразделна част от същия. Допуснатата неточност с оглед прецизност следва да бъде отстранена чрез изменение на въззивната присъда, посочване на връзката на чл. 203, ал. 1 с основния състав на чл. 201, ал. 1 НК и изрично оправдаване на подсъдимата по обвинението по чл. 203, ал. 1 НК с чл. 202, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 НК.

В касационната жалба твърденията за несправедливост на наложените наказания се аргументират с довода, че въззивната инстанция не е взела предвид, че подсъдимата е признала вината си и е изразила съжаление за извършеното, че се е съгласила делото да бъде разгледано по реда на чл. 371, т. 2 НПК, че дългият срок на производството не е по нейна вина, че въпреки здравословните проблеми, които има, тя продължава да извършва трудова дейност, като издържа дъщеря си и възрастната си майка. Оплакването на касатора е неоснователно доколкото повечето от тези обстоятелства са били отчетени от въззивната инстанция при определяне на санкциите за двете престъпления по чл. 203, ал. 1 НК. Според настоящия съдебен състав обаче, не е съобразено съществуването на едно изключително смекчаващо отговорността обстоятелство – неразумно дългият срок на наказателния процес, причините за продължителността на който не се коренят в некоректното процесуално поведение на подсъдимата. Наказателното производство е образувано срещу подсъдимата Н. с постановление от 30.08.2012 г. Привлечена е като обвиняема шест години по – късно, с постановление от 20.04.2018 г. Обвинителният акт срещу подсъдимата е внесен в Софийски градски съд на 27.12.2018 г., като по него е образувано н.о.х.д. № 5828/2018 г. Съдебното производство по това дело е прекратено на 07.03.2019 г. и същото е върнато на прокурора за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения. Отново е внесено в СГС, където на 31.07.2019 г. е образувано н.о.х.д. № 3180/2019 г. Последното е прекратено с определение от 01.10.2019 г. и за пореден път е върнато на прокуратурата за отстраняване на съществени процесуални нарушения. Приблизително четири години по - късно за трети път е внесен в СГС обвинителен акт срещу подсъдимата, по който на 04.07.2023 г. е образувано н.о.х.д. № 3762/2023 г. Подсъдимата е дала съгласие за провеждане на съкратено съдебно следствие по реда на чл. 371, т. 2 и сл. от НПК, като първоинстанционното производство е приключило с произнасяне на присъда на 12.01.2024 г. Впоследствие е образувано в.н.о.х.д. 344/2024 г. по което е постановена въззивната присъда, предмет на настоящата касационна проверка.

Изложените факти за развитието на наказателното производство, водено срещу подсъдимата, не се сочат самоцелно, а за да се илюстрира изключително бавното и неритмично провеждане на наказателния процес, довело до значително отдалечаване на времето на постановяване на настоящото решение от крайния момент, в който е завършил периодът на инкриминираните деяния - повече от дванадесет години. Продължителността на наказателното производство далеч надхвърля всякакви разумни процесуални срокове и не се дължи на некоректното процесуално поведение на подсъдимата. Особено фрапиращо е повдигането на обвинение за първи път шест години след деянието, /при положение, че досъдебното производство е било образувано срещу подсъдимата и още в неговото начало разследващите органи са разполагали с подробни данни за осъществената от нея престъпна дейност/, както и внасянето на последния обвинителен акт в съда, четири години след връщането на предходния обвинителен акт на прокуратурата, без през това време да са извършени съществени процесуални действия по разследването. Съгласно трайната практика на ЕСПЧ, дългата продължителност на наказателното производство, е нарушение на признатото от чл. 6 КЗПЧОС право на справедлив процес, елемент на което е правото на разглеждане на делото в разумен срок. То е нарушение и на чл. 22 НПК, в който са визирани задълженията на съда и на органите на разследването за разглеждане и решаване на делата в разумен срок. Изложеното изисква компенсиране на подсъдимата за допуснатото нарушение, при определяне на санкцията за извършеното престъпно деяние, чрез отчитането му като изключително смекчаващо отговорността обстоятелство по смисъла на чл. 55 НК, каквато възможност е предоставена от разпоредбата на чл. 58а, ал. 4 НПК. С оглед на това настоящият съдебен състав счита, че за първото престъпление по чл. 203, ал. 1, вр. с чл. 201, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 НК следва да бъде наложено на подсъдимата наказание четири години лишаване от свобода, предвид по - дългия инкриминиран период /от 11.08.2006 г. до 13.06.2012 г./ и по - голямата присвоена сума /489 313, 45 лева/, а за второто престъпление /период от 07.03.2008 г. до 07.06.2012 г., присвоена сума 157 430 лева/ – три години лишаване от свобода. С оглед на това, въззивната присъда следва да бъде изменена и в частта, с която на основание чл. 23, ал. 1 НК е определено общо наказание измежду санкциите, отмерени за посочените две престъпления по чл. 203, ал. 1 НК и тази за престъплението по третия пункт на обвинението по чл. 202, ал. 2, т. 1 и ал. 3, вр. с чл. 201, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 НК, като се наложи най - тежкото от тях, а именно четири години лишаване от свобода. Предвид размера на последното и при отсъствие на законовите предпоставки на чл. 6б, ал. 1 НК, не следва да бъде уважено искането на касатора за отлагане изпълнението на лишаване от свобода. Наказанието лишаване от свобода следва да бъде изтърпяно при „общ“ режим, така както е постановено с първоинстанционния съдебен акт, потвърден в посочената част с въззивната присъда.

При касационната проверка се констатира пропуск на въззивната инстанция да наложи кумулативно предвиденото в разпоредбата на чл. 203, ал. 2 НПК наказание - конфискация на цялото или част от имуществото на подсъдимата, който обаче не може да бъде отстранен, поради отсъствието на съответен протест на прокуратурата. Освен това с въззивната присъда контролираният съд е наложил на подсъдимата за престъпленията по първия и втория пункт на обвинението наказания „лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързана с поверяване за пазене или управление на пари или други материални ценности на значителна стойност“ за срок от осем години за първото деяние и шест години и

седем месеца за второто. При определянето на общото наказание за трите престъпления, въззивният съд не се е произнесъл по приложението на разпоредбата на чл. 23, ал. 2 НК, като присъедини към определеното общо наказание лишаване от свобода, наложените по - леки наказания по чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 НК. Едновременно с това е потвърдил първоинстанционната присъда в частта, с която на основание чл. 23, ал. 2 НК към наказанието „лишаване от свобода“ са присъединени наложените й наказания по чл. 37, ал. 1, т. 6 и 7 НК - „лишаване от право да заема длъжност на материално отговорно лице в държавна или обществена организация“ за срок от пет години, както и наказание „лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързана с поверяване за пазене или управление на пари или други материални ценности на значителна стойност“ за срок от пет години. В посочената част въззивният съдебен акт е законосъобразен, доколкото определените от първоинстанционният съд и потвърдени от въззивната инстанция по - леки наказания са правилно отмерени и справедливи, а и не надхвърлят с повече от три години, наказанието определено от настоящия съдебен състав, поради което не следва да бъде коригиран.

В заключение следва да се посочи, че не са налице други основания за отменяне или изменение на обжалваната въззивна присъда, освен посочените, поради което и на основание чл. 354, ал. 2, т. 1 НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ въззивна присъда № 14/09.05.2024 г., постановена по в.н.о.х.д. № 344/2024 г. по описа на Софийския апелативен съд, като налага на подсъдимата В. А. Н. за престъплението по чл. 203, ал. 1, вр. с чл. 201, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 НК, вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, извършено за времето от 11.08.2006 г. до 13.06.2012 г., наказание четири години лишаване от свобода, като я оправдава по обвинението по чл. 203, ал.1, вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 26, ал.1 НК; за престъплението по чл. 203, ал. 1, вр. с чл. 201, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 НК, вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, извършено за времето от 07.03.2008 г. до 07.06.2012 г., наказание три години лишаване от свобода, като я оправдава по обвинението по чл. 203, ал. 1, вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 НК; на основание чл. 23, ал. 1 НК определя общо наказание измежду наложените за двете престъпления по чл. 203, ал. 1, вр. с чл. 201, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 НК и престъплението по чл. 202, ал. 2, т. 1 и ал. 3, вр. с чл. 201, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 НК, като налага най – тежкото от трите – лишаване от свобода за срок от четири години лишаване от свобода.

ОСТАВЯ В СИЛА въззивната присъда в останалата й част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.